

LA CAMPANA DE GRACIA
 DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA
Aquest número 10 cts. per tot Espanya
 NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
 (Antiga casa J. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
 TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Voleu dir que no ens prenen el pèl?

Fem aquesta pregunta en relació amb les notícies que cada dia publica la Premsa diària respecte a Nobile i els seus companys d'aventures i desventures.

Això de què viatgen a cavall d'un iceberg sobre els mars polars i que demanen fusells per batre's amb els ramats d'ossos blancs que els volten, sembla, més que una realitat, un capítol d'una novella de Juli Verne.

Els italians perduts en la immensitat glaçada del Pol Nord, apareixeran o no apareixeran; aguantaran menjant carn de foca fins que els salvin, o es moriran de gana i de fred als 80 de latitud en què diu que es troben.

Però els diaris, alimentant la badoqueria universal, ja hauran fet el seu gost.

Els que tenen sentit comú—que no són gaires, malauradament— es pregunten de què poden servir els trineus amb gossos i els vaixells que puguen cap al Nord a tota màquina, trencant el glaç; de què pot servir tot això en extensions siberianes i deserts gelats que no s'acaben mai i on les tempestes i els huracans de neu sovintegen més del que fóra de desitjar.

Pensem tots que de ben poca cosa, malauradament.

Malgrat això, els periodistes i les agències telegràfiques, vinga llançar "canards" i repetir llurs infundis i jocs infantils d'imaginació.

Les notícies d'algun pes i d'algun crèdit venen d'Oslo i, per dissort, els noruecs, que coneixen el Pol i saben com per allà dalt les gasten els elements, són pessimistes.

El salvament, si encara és hora de realitzar-lo, l'ha de fer l'aviació.

Si aquesta no ens dóna aviat dades certes respecte a la situació dels tripulants de l'"Itàlia", ja els hi podem cantar les absoltes.

Encara el fanatisme

Hem llegit en un periòdic estranger un fet que es presta al comentari i que creiem no cal passar per alt.

Heus ací el fet en qüestió, ocorregut al poble d'Ibrany, districte de Szaboles (Hongria).

Fa algun temps, un vell camperol del dit poble, anomenat Sàndor Berec, anà a la fira d'Hyreeyhazer i comprà una vella Bíblia impresa en caràcters molt antics i enquadernada en pergami.

Se l'emportà a casa seva i la llegia cada nit. Al cap d'un quant temps de llegir-la totes les estones que la feina li deixava lliures, convocà els seus familiars i els digué:

—Aquest llibre és meravellós. Hi he trobat coses de les que mai no havia oït parlar. D'ara endavant ja no hauré d'anar a l'església.

I, efectivament, cada diumenge convocava la seva família i els veïns al corral de la granja i els llegia en alta veu un passatge de la Bíblia, el qual comentava després extensament.

Poc a poc, avui un i demà un altre, tots els veïns d'Ibrany desertaven de l'església i passaven els diumenges a l'entorn de Sàndor, oïnt els seus sermons, i acabaren per prescindir dels serveis del rector ni per als bateigs, ni per als casaments, ni tan sols a l'hora de la mort.

El rector, desesperat, anà un dia a cercar Sàndor i el trobà voltat d'una gran multitud a la qual dirigia la paraula.

Va exhortar-los a tornar a la fe dels pares, però Sàndor respongué en nom de tots:

LA REVETLLA DE SANT JOAN

—Nostra filla se n'ha amat de juerga;
 el promès i ella on aniran?
 —Ja se sap, essent nit de revetlla,
 doncs al banys de "San Sebastián".

(Música de la "Verbena de la Paloma".)

—No et cansis. Es inútil quant diguis i facis. Els habitants d'aquest poble hem decidit viure com vivien els homes de l'Antic Testament.

I així fou. Els camperols deixaren de fumar, perquè a la Bíblia no es parlava de tabac, i, poc a poc, anaren reformant llurs costums, fins a convertir-se, de jugadors, embriacs i cerca-raons que eren, en econòmics, sobris i pacífics.

Quan algun d'ells es trobava mancat de recursos, els altres cotitzaven per a socórrer-lo, i arribaren inclús a edificar, entre tots, una caseta per a un vell i la seva dona. Quan un d'ells queia malalt, se'l cuidava i assistia per torn rigorós; però no cridaven el metge ni l'apotecari perquè deien que les malalties les envia Déu i que, guarir-les, és rebellar-se contra la Divina Providència.

Més tard foren arrencades les vinyes, perquè les vinyes produeixen raïm i del raïm es fa el vi, que és una beguda nefasta.

Després foren tallats tots els arbres, fruiters i d'ombra, perquè, segons Sàndor, les fruites són motiu de gola i els arbres d'ombra priven de què el sol arribi a la terra.

Per últim, en una gran assemblea s'acordà cuinar sense espècies i suprimir en tots els menjars el "gulach", plat nacional hongarès.

Sàndor havia nomenat dotze apòstols, que eren els dotze veïns més vells del poble. Aquests dotze apòstols foren obeïts per tot el veïnat, que, en canvi, no feia cap cas del batlle, del jutge, del rector, del metge ni del mestre d'escola.

Aquestes autoritats acabaren per dirigir-se al prefecte del districte i explicar-li el que passava.

Li digueren que al poble tots s'havien tornat boigs i que la manera de combatre aquella epidèmia de bogeria era portar a un manicomi Sàndor i els seus dotze apòstols.

El prefecte envià al poble un destacament de policies que agafaren Sàndor i els dotze apòstols i els tancaren a un manicomi. Però els metges, després de varis dies d'observació, han manifestat que els tretze individus estan completament sans d'esperit i els han deixat en llibertat.

En vista d'això, Sàndor i els seus dotze apòstols han retornat a Ibrany, on han estat rebuts triomfalment.

Els habitants del poble, per celebrar la tornada de llurs guies espirituals, han apedregat la casa del batlle i han intentat calar foc a la del rector.

La nova secta comença a propagar-se pels pobles immediats.

Un llibre de Rovira i Virgili

Les edicions de "La Mirada" tenen a punt de publicar un nou llibre de Rovira i Virgili. El seu títol és el de "Teatre de la Natura", i es compondrà de dues parts. "Paisatges i Marines i "Botànica i Zoologia".

Són un recull dels Editorials literaris de "Lu Publicitat", alguns dels quals, per circumstàncies especials, han restat inèdits.

"Teatre de la Natura" no és un llibre polític. El seu autor esguarda amb ulls de poeta la natura: el mar i el cel; la terra i l'aigua cantadora dels rierols; el vol dels ocells i les palpitations dels insectes... Tanmateix, en el fons de tot, hi ha sempre l'home, millor dit, l'interès de l'home. Pur joc literari per la forma, un escoliasta intel·ligent podria extreure, del llibre un recull d'aforismes.

Diàleg dels descoberts

EL BE QUE FAN ELS POBRES

—Avui parlarem dels pobres.

—Els pobres no interessen a ningú.

—No cal exagerar: interessen a poca gent. La civilització és enemiga del pobre, com ho fou del "pell roja". El pobre, com el "pell roja", desapareix.

—I bé.

—Que és una llàstima? El pobre és la tradició, i ens quedem sense. L'Ajuntament de Barcelona ha declarat guerra al pobre. El pobre no pot demanar caritat, que és l'única cosa que ha de demanar, perquè, sinó, de què li serviria ésser pobre? Si per a defensar-se, és a dir, per a no morir-se, demana caritat, l'Ajuntament agafa el pobre i el tanca en un asil.

—Trobo que fa molt bé.

—Vostè, sí; ho troba molt bé perquè no l'hi han tancat mai. Quan l'hi tanquin, ja en parlarem. Quan el pobre surt de l'asil, més brut, més magre i més pobre que mai, pensa: "Ésser pobre, encara que un no en tingui la culpa, deu ésser una cosa vergonyosa. Indubtablement, no podent tenir auto, abonament al Liceu i torre a Caldetes, essent pobre, en una paraula, estic deshonrant l'Ajuntament. Em dignificaré. Em dedicaré a una petita indústria".

—Aquests són els pobres que fan carrera. Aprovo aquest pobre!

—Esperis. Aquest pobre s'ha fet venedor—ven fregalls, escombres, verdures, etcètera—per poder anar de casa en casa, com abans, i oferir la seva humil mercaderia a canvi del que vulguin donar-li.

—Això ja no em plau tant. Això és desvirtuar el comerç, rebaixar-lo.

—Es que no és un comerciant: segueix essent un pobre. Però això ho sap ell. L'Ajuntament, en canvi, el veu oferir la seva humil mercaderia. Sap, doncs, que es tracta d'un home que no vol demanar la vida, sinó que vol guanyar-se-la.

—Això ja em torna a reconciliar amb el pobre. El treball dignifica l'home. Del treball en ve el descans...

—Sí; tot això ho diuen, però no en faci gaire cas. El pobre pensa: "L'Ajuntament no em deixa ésser pobre; doncs, seré venedor". Però s'equivoca, perquè per això és pobre: per a equivocar-se sempre. L'Ajuntament tampoc el deixa ésser venedor. Per a ésser venedor, i guanyar una o dues pessetes diàries, s'ha de tenir permís, s'ha de pagar un impost. El pobre no pot pagar aquest permís, aquest impost. No pot pagar res, perquè és pobre. I l'Ajuntament, que no li deixa demanar caritat, tampoc el deixa vendre.

—Doncs, ¿què li deixa fer l'Ajuntament? —El deixa morir.

ANDREU BOSCH I BADIA

Què se'n treu?

¿Què se'n treu de passar penes i treballs imaginaris...

¿Què en de disgustar-nos per motius estrofolaris?...

¿Què se'n treu de covar odis, males passions traïdories, vils propòsits i ambicions, filles de monomanies?...

I, sobretot, ¿què se'n treu de tenir al cor, sempre l'ai, si en aquest món tan "fulero" (on hi ha molt més os que "tai"), al millor ens don la "llauna", quan menys creiem... un "badai"?

AGULETA

Els intel·lectuals del poble

Ja fa algun temps vaig llegir a "El Diluvio" un article d'Angel Samblancat parlant d'Hoppe Sinclair, l'escriptor americà dels Estats Units.

Samblancat feia l'elogi del gran Sinclair amb motiu de publicar-se, traduïda al castellà, una obra seva.

Avui he reflexionat un moment i he fet una sèrie de consideracions quant als intel·lectuals del poble. I els dos noms, Samblancat i Sinclair han fet un gran solc sobre les meves reflexions.

Samblancat fent l'elogi de Sinclair. Sinclair segurament faria l'elogi de Samblancat. Dos noms, dos homes vibrants d'amor, de veritat. Sinclair escriu per als pobres, per als treballadors, com Samblancat, amb el seu lèxic fort i expressiu escriu per als humils i els assedegats de justícia.

Així mateix com, dins el panorama d'una grisor incolora del nostre intel·lectualisme, Samblancat és una excepció resplendent de foc i llum, així Sinclair arbora la tèia encesa, en aquell poble on els rics són massa rics i els pobres són, com a tot arreu, miserables. Milions i milions de dolars formen el gran panorama Nordamericà, però milions són també els obrers sense treball, i més milions són encara les famílies privades del més indispensable.

Sinclair, privat de vendre les seves obres, va pels carrers de Xicago amb un feix de llibres, i els ofereix als transeünts. Els convenç de què comprin els seus llibres perquè diuen la veritat als homes. Ven la seva obra "El petroli" perquè el poble sàpiga el que s'amaga sota l'ombra de l'omnipotència de les grans empreses, la sèrie de crims i monstruositats comeses en nom dels interessos d'uns quants.

Sinclair, Samblancat; vet ací dos noms perseguits per les fúries apocalíptiques dels Satisfets, dels Egoistes, dels Mals germans.

Vet ací noms que llur poble venera, dos noms que han conegut les dolors de la privació, de la presó, de l'exili... per al poble. Dos noms dignes de l'època dels grans aconeximents revolucionaris.

J. FARRÉ GASSÓ

Més del príncep Càrol

El príncep Càrol de Romania està esgotant l'actualitat del seu nom. Perdut definitivament el tron—el poble no vol donar-li el que li nega el Consell de regència—, està a punt de perdre la seva esposa legítima. Aviat es trobarà sense una pesseta i sense dona, empès a córrer el món amb la senyoreta Lupesco, amb totes les fronteres —i totes les carteres—tancades. Serà el típic príncep tronat i destronat, condemnat a passejar les seves enyorances pels cabarets de Montmartre.

Mal plet és el seu. Fallat prèviament en contra seva, si acut a defensar-se l'expulsaran, i si no hi acut el condemnaran sense oir-lo. Ni tan sols podrà cotitzar l'escàndol promogut entorn seu per rejuvenir la seva figura gastada. Serà un litigi obscur, a porta tancada, sense declaracions sorolloses, sense vodevilesques revelacions d'alcova, sense al·lusions polítiques.

Aquests judicis "a ple aire" que emplen les columnes dels diaris del món, durant una quinzena, sols es celebren a París. Val la pena de perdre'ls quan el rei no pretén, com Càrol de Romania, més que renovar el seu prestigi d'*infant terrible* i de don Joan d'exportació, sense sentir la temença de la seva insolvència el salva—d'haver de pagar a bon preu el reclam.

El seu litigi contra Zizi Lambrino, la segona esposa morganàtica d'aquest Barba-Blau principesc que elimina cruelment les seves dones, pogué costar-li deu milions de francs, que Henri Torres, el gran advocat, li demanava per atendre dignament l'educació del seu fill.

La princesa Elena no demana res, sinó separar-se del marit i que aquest la deixi tranquil·la per a sempre més. Quan ho aconsegueixi, Càrol haurà de pensar en cercar un simulacre de treball, una ocupació decorativa, com Manuel de Braganza, l'ex-rei de Portugal, que intenta treure de la bibliofília i l'horticultura els diners que li costaren Gaby Deslys amb la seva bellesa i Paiva Conceiro amb les seves maniobres de contrarrevolució. I, tal vegada s'hauria d'embarcar, gairebé com un emigrant, vers terres d'Amèrica per imitar en els seus assaigs d'*estanciero* a don Jaume de Borbón.

Els pròxims esdeveniments

Ja fa uns quants dies que arribà, a París, la vident Laila Hanoum, que segons ella diu és l'única dona faquir que queda al món. En una entrevista, que va fer-li un periodista català, i que publicà un diari barceloní, del qual n'extraïem aquestes dades, diu la formosa vident que l'any 1911 va predir a l'ex-Kaiser l'acabament del seu imperi. Si això és cert, trobem nosaltres absurd que aquest home no seguís els consells de la famosa endevinaire, eclipsant-se oportunament, abans d'entestar-se en fer matar tants milers d'homes i d'abdicar l'imperial corona quan les circumstàncies van obligar-li i no va tenir altre remei que anar a viure a l'estranger. Diu també Laila que va predir a Mussolini que no moriria de mort violenta i que ella va donar-li un talisman que el protegeix. Ara, amb això, vostès ja tenen explicat el perquè el "Duce" ha sortit sempre illès dels atemptats que ha sofert, i tots vostès convindran també en què, si el "Duce" no es mor d'un atac al fetge, la qual cosa no és molt probable, per a no dir gens, és inútil que els seus enemics es cansin volent atemptar contra la seva preciosa vida.

Diu també, entre altres coses, que molt aviat s'acabarà el comunisme i es restablirà la monarquia a Rússia.—¿No els deixa parats a vostès això? Nosaltres creiem que els governs ja no han de preocupar-se més per les propagandes soviètiques, ja que, segons diu Laila, la mort del comunisme és qüestió de pocs mesos. Ara seria curiós de poder saber qui serà el futur emperador de l'"agonitzant" país soviètic.

Afegeix Laila que a la fi d'aquest any, o a començos del vinent, serà proclamat rei de Romania aquesta mena de príncep d'opereta, el príncep Càrol. Per fi! per fi s'acabaran les declaracions i ximpleries d'aquest assidu concurrent als balnearis de moda; ara falta saber si el viatge fins al seu país el farà amb avió, com havia pensat fer-ho desde Anglaterra, o bé si el farà amb "patinette".

Anuncia també, per aquest temps, la fi de la guerra a Xina i el canvi de la República en Imperi; això darrer ja no ens sorprèn tant, perquè en aquell país sempre han governat una munió de reis, reietis i reietons, més o menys autèntics; però, el que ens temem, és que aquesta bella vident vol enganyar-nos com a uns xinesos sense ésser-ho.

JORDI MONTSENY

Correu de l'estranger

La inquietud de Suïssa

Mussolini ha parlat recentment, al Senat italià, de Suïssa en termes moderats i moderadors que han donat la impressió d'una estabilitat intangible en les relacions entre el feixisme i la confederació Helvètica.

Tantes amenaces directes o indirectes, tantes reivindicacions i agitacions per l'eixamplament de les fronteres naturals de la Península fins a la cresta dels Alps de Gothard havien acabat per donar als esperits l'obsessió d'un atac premeditat; la data no era fixada, però la idea semblava fixa.

Des d'aquest punt de vista, el discurs del magnànim "Duce" mereixia d'ésser remarcat per la seva decisió de barrar les rutes d'invasió i de contenir els partidaris prematurs d'un conflicte volgut i conscient. Roma, acceptant de no pescar més en aigües tèrboles, Berna s'ha mostrat immediatament satisfeta i no ho amaga pas. Però aquesta satisfacció la detura els sentiments persistents d'una inquietud que no deixa d'ésser motivada i d'ésser formulada en vetu baixa, per la veritable opinió que compta i reflexiona.

La gran tirada de Mussolini sobre el seu respecte a la neutralitat, sobre el seu vot de què el Tessin, del qual proclamava abans altament la italianitat, resti suís, honora les seves previsions.

Altrament, si és permès als 100.000 italians que hi ha Suïssa de treballar-hi sense cap enemic, malgrat llur habitud de manifestar un feixisme força agitat, no s'esdevé el mateix amb els suïssos treballadors, residents a Itàlia.

Sense parlar de les nombroses detencions poc justificades, que donen sovint la mesura d'un esperit malaltís i desconfiat, sinó persecutor per sistema, una pila de petites molèsties delaten quotidianament la manera de fer bastant hostil.

Es, així que nombrosos enginyers que han contribuït llargament a l'execució d'importants treballs, útils a la prosperitat i al desenvolupament econòmic, han estat recompensats subítament per qüestions inamicals, per desatencions. Llurs mateixos diplomes, àdhuc el del "Polytècnium", de Zurich, que s'imposa al món sencer, ha estat declarat insuficient. L'autoritat, inflexible, diu que cal afegir-hi, almenys, el certificat d'una escola indígena, de Nàpols, per exemple. Aquesta determinació, presa subítament, és de bona llei?

L'ordre secret comunicat a certs industrials de disminuir el salari de llurs dependents d'origen suís, no és menys tendencios, menys amagadament hostil. Les mesures més o menys enginyoses d'aquest gènere es multipliquen fins a l'infinit.

En total, els suïssos, tot i felicitant-se de les noves garanties que proclama el ministre omnipotent de Víctor Emmanuel III, estarien encara més encantats si entre les relacions d'ambdós pobles hi hagués, pràcticament, menys d'illegalitats.

Mentre la justícia recíproca no sigui millor fundada sobre realitats tangibles, el descontentament acreixerà i la inquietud íntima que continua imperant, no es calmarà tota sola.

Salvador Díaz Mirón

Salvador Díaz Mirón acaba de morir, a Mèxic, la seva terra. A Mèxic, que s'ha vestit de dol.

Qui era Salvador Díaz Mirón?

Un poeta.

Un amant de la Llibertat.

Descansi en pau!

DEL TEMPS

—Amb beguda i fresca, l'estiu s'ha fet per a mi.

Supersticions

Diuen de Lisboa que en molts poblets de Portugal la gent esperava que aquests dies vindria la fi del món. Algun mistificador hauria volgut fer renèixer els pànics de l'any mil. Havia escampat entre els camperols més ignorants que un violent terratrèmol capgiraria l'Univers i esfondraria l'escorça del nostre planeta.

Els habitants de diversos poblets, espantats per aquesta idea, abandonaren les seves cases i, emportant-se tots els objectes de primera necessitat, es refugiaren al camp.

Havent-se enfosquit el cel per una lleugera tempestat hi hagué llargues escenes de desesperació. Els ulls dels homes vessaren abundants llàgrimes.

Tanmateix no s'esdevingué res de particular. El cel s'aclarí. Sortiren les estrelles.

I la seva brillantor fosfòrica, traçà els signes tan plens de misteri per als supersticiosos, mentre semblaven fer burlescament l'ullet als escèptics.

¿Saben perquè el duc de Newcastle ha mort sobtadament a Londres? Era propietari del diamant Hogo que té la reputació de dur la dissort a tots el que el guarden. Això és almenys el que es creu a Anglaterra.

Es inútil que diguin els anglesos supersticiosos que el duc de Newcastle ha decidit matar-se amb l'assistència (o si volen amb el concurs) d'un honorable metge. Ells seguiran creient en la influència nefasta de les joies.

El brillant esmentat fou propietat de Maria Antonieta. Passà successivament per les mans del príncep Kanitovski (assassinat

pels nihilistes); d'un diamantista grec (mort de resultes d'un accident); del sultà Abdul-Hamid (destronat pels joves turcs) i d'un mercader persa (mort en un naufragi).

Un gran calfred acaba de travessar els països indus; la filla d'un braman ha fet sensacionals revelacions. El seu esguard s'ha ennuvolat sobtadament i ha declarat recordar-se que en una vida anterior havia tingut tres fills.

—Què han esdevingut?—van preguntar-li.

—Encara viuen i són uns avis molt respectables.

El més fort d'això, és que hom preté haver trobat els vells al lloc indicat per les senyes precises de llur mareta.

Anglaterra i el doctor Voronoff

Llegim a "The Times", un diari de Londres que és més gros que "La Vanguardia" i que a Espanya val tres rals, que el secretari del Departament de l'Interior ha comunicat a la Cambra del Comuns l'acord del Govern de prohibir al doctor Voronoff les seves operacions de rejuveniment.

Anglaterra és ja vella i es torna cada dia més despòtica. I més ridícula.

Pobres guàrdies nobles

El cardenal Gasparri ha enviat una circular als individus que componen la Guàrdia noble del Sant Pare, cridant-los l'atenció sobre els reglaments que regulen el funcionament del mencionat Cos i segons els quals els està prohibit a tots els guàrdies nobles l'assistència a actes de caràcter mundà, com balls i recepcions, especialment si aquests es celebren en Ambaixades de països que no tenen representació acreditada al Vaticà.

Pobres guàrdies nobles, si que es divertiran!

EL COMERCIANT

—Avui és revetlla; he pagat tothom i no em queda ni un clau. Sí que farem broma!

CENSURA GOVERNATIVA
VISAT PER LA
AQUEST NUMERO HA ESTAT

Centenari de la mort de Voltaire a Leningrad

En els centres científics i literaris de Leningrad s'ha celebrat el 150 aniversari de la mort de Voltaire.

A la Casa Central d'Instrucció Pública, ha tingut lloc una sessió solemne. Els professors Derjanine, Tolstoi, Fedine i Zamietine, han llegit estudis crítics, biogràfics i fragments escollits de Voltaire.

Es sabut que Leningrad és la ciutat que conté més documents originals relatius a Voltaire: l'emperadriu Caterina II havia comprat la biblioteca personal del filòsof.

Després de la mort d'aquest, els llibres foren transportats a l'Ermitge i després a la Biblioteca pública. Aquesta col·lecció comprèn 7.000 volums, amb gran nombre d'anotacions personals de la mà de Voltaire, tant als marges de les pàgines com en fulles intercalades entre les pàgines.

L'any darrer, diversos savis americans han estudiat, a Leningrad, els papers de Voltaire.

Això sol dona ja una idea de la importància que el nom de Voltaire segueix tenint al món.

Entre nosaltres, però, senyors com M. Montoliu, fan el ridícul esgarriant-se de les veritats de Voltaire i cridant perquè un esperit avisat i subtil com Soldevila ha incorporat el Candi al nostre idioma.

"El Debate", que féu tristament famós a "Armando Guerra", es baralla amb "El siglo futuro", òrgan de la inquisició i de l'integrisme. Que, en la baralla, no guanyi cap dels dos. I tots hi guanyarem!

Nordamèrica segueix parlant de declarar la guerra fora de la llei. Però envia tropes i canons contra Nicaragua, la qual lluita per a la seva llibertat. Com quedem?

El "Centre Excursionista de Catalunya" ha publicat un curiós fullet sobre les senyals que cal fer quan hom es troba a la muntanya i vol comunicar-se amb els companys que s'hagin esgarriat.

Suposem que aquestes senyals deuen ésser principalment fonètiques, com és ara crits, xiulets, xiscles i altres expansions sonores que a l'home li és fàcil emetre. Essent així, hem de fer avinent als qui adoptin el sistema, que no caiguin en la temptació d'imitar animals, car els podria passar que, en comptes d'un company, els contestés un animal de debò.

La policia tot sovint dona compte d'haver detingut individus que viatgen sense prendre el bitllet corresponent.

Creiem que aquests honorables subjectes, en comptes d'ésser castigats, mereixerien un premi, car diuen que el viatjar instrueix; i un poble que fica a la presó els qui volen instruir-se, demostra que no té gaire amor a la cultura.

A la societat "Pentalfa", que és una entitat molt original, hom donà una conferència sobre el tema següent:

"Origen, presenté y posible porvenir de los seres vivos".

Això del "posible porvenir" és el que ens fa rodar el cap, puix nosaltres no n'albirem més que un: el de Cà'n Tunis.

Una de les estacions emissores de radio-telefonía ha tingut la pensada d'instalar un micròfon als boscos de Vallvidrera per tal de poder radiar el cant del rossinyol.

Ens sembla que els pobres radi-oients, en comptes del rossinyol, moltes vegades, oiran una simfonia de gramotes.

En un poble de la província de Madrid, un capellà ha descobert una cova neolítica que sembla havia servit de sepultura fa la friolera de 5.000 anys.

Hom hi trobà una pila d'ossos i unes olletes

LA BONAVENTURA

—Estigui tranquil que tot marxarà com una seda si segueix el meus consells.

UN NEGOCIANT DE VISTA

—A veure si aquests catedràtics em volen comprar una partida de carbasses, perquè suposo que els en mancaran.

que es posaven plenes de vianda al costat del difunt per tal que pogués anar rosegant mentre feia el viatge de l'eternitat. Això demostra que, allà dalt, això del "puchero", ja és una cosa prehistòrica.

Un industrial madrileny a qui el jutjat anava a llançar del domicili per exigències de l'amo de la casa, es va engegar un tret al cap, per tal d'evitar-se la misèria que l'esperava un cop desfet el negoci que li havia costat tota la vida de bastir.

Ara que es tracta de reformar el Codi Penal, no es podria trobar el procediment d'exigir responsabilitats als qui, com l'amo de la casa habitada pel suïcida madrileny, són veritables culpables d'una mort?

D'un quant temps ençà a les dones els hi ha entrat la dèria de volar, per tal de què la premsa parli d'elles i en publiqui fotografies, presentant-les vestides d'aviadores.

Es la pugna eterna entre homes i dones: lluitar per a veure qui podrà anar a sobre.

L'única esperança que ens queda, és que també s'afecionin a volar les sogres, i que, de tant en tant, se'n perdi alguna de vista.

L'Ajuntament acordà canviar de lloc el monument a "Pitarra".

Per què no el destinen a fer-ne pedres per empedrar els carrers i en fan un de nou, que sigui més respectuós amb la memòria del gran dramaturg?

A Vich s'ha revelat un torero "de la propia cosecha", o sigui completament indígena.

No hi mancava més que això al país de la llonganissa; no en tenia prou amb emplenar-nos de capellans?

El capellà d'un poble de la província de Zamora, anomenat Carabuena—el poble, no el capellà—té soliviantats els veïns perquè vol vendre varies antiguitats que el poble creu que són seves.

Es per això que els veïns de Carabuena, quan veuen el capellà no semblen ells mateixos, semblen de "Caramala".

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna.